

Április 18. – Szent Bernadett szűz, Soubirous Szent Bernadett

Lourdes-ban született 1844. február 17-én Soubirous Marie-Bernard néven, vagy ahogy otthon hívták kiskorától kezdve, Bernadett. A hat testvér között a legidősebb. Szülei molnárok voltak és a legnagyobb szegénységben éltek. Bernadett beteges gyermek volt. A korábban börtönként használt nedves, hideg lakás nem használt gyenge egészségének, sőt, minden jel arra mutat, hogy haláláig tartó asztmáját is ennek köszönhette. 1854-ben a kolerajárvány idején is megbetegedett, és sokáig tartott, amíg ismét erőre kapott.

Bernadettnek 1858. február 11. és július 16. között a Lourdes melletti Massabielle-barlangban tizennyolc látomása volt. Elragadtatásba esett, s egy ismeretlen „Hölgy” ezeket mondta a tizennégy éves kislánynak: „Imádkozz a bűnösökért!” -- „Bűnbánat, bűnbánat, bűnbánat!” -- „Mondd meg a papoknak, azt akarom, hogy itt kápolnát építsenek nekem.” -- „Körmenetben jöjjetek ide.” - - „Menj, igyál a forrásból, és mosd meg a vizében!” Ez utóbbi fölszólításra a kis látnok kezével kaparni kezdett a barlang alján, és fölfakadt egy forrás, amely ma is ontja magából a vizet.

A barlangnál történt jelenések és a forrásnál egymást követő gyógyulások a hívő és a hitetlen világot egyaránt megmozgatták. A papság eleinte határozottan elutasította, hogy foglalkozzék az üggyel, sőt, egyenesen ellenségesen fogadták a híreket. A „Hölgy” nem jelent meg mindig, amikor Bernadett várta, de amikor megjelent, elragadtatásában természetfeletten megszépült a kislány, tisztaság és megilletődöttség sugárzott belőle, annyira, hogy a szemlélők között még a legkeményebb szívűek szemébe is könnyek szöktek. A látomások idején a Bernadett köré gyűlt tömegben semmi nyoma nem volt a hisztériának vagy más szokásos zűrzavarnak. Az 1858. július 16-i jelenés után Bernadett nem látta többé a Szűzanyát, aki megígérte neki, hogy boldoggá teszi, de nem itt a földön.

A jelenések utáni években Bernadettnek sokat kellett szenvednie. Sokan úgy vélték, kötelességük kivallatni a látnokot, hogy leleplezzék a hazugságot. Volt,

akit ellenséges szándék vezetett, volt, akit a puszta kíváncsiság. Kérdezték, vádolták, csapdákat állítottak eléje, Bernadett pedig mindig ugyanazzal a nyílt egyszerűséggel és őszinteséggel válaszolt. Nem díszítette, nem bővítette elbeszélését. Menekült mindentől, ami fölhívhatta rá a figyelmet, és soha senkitől egy fillért sem fogadott el, még családja javára sem, pedig ugyancsak szükségük lett volna rá. Soha nem vesztette el a türelmét, jóllehet gyötrelem volt számára mindig készen állni a látogatók fogadására és napjában hússzor is megszakítani mindennapi munkáját. Türelemmel fogadott mindenkit, és válaszolt az őszinte érdeklődők és gonosz kíváncsiskodók kérdéseire egyaránt.

Legnagyobb vágya az volt, hogy eltűnhessen a világ szeme elől. Végre 1868-ban fölvételt nyert a nevers-i Iskola- és Szeretet-Nővérek közé. Belépését egy ideig betegsége késleltette. Novícia idejét Isten iskolájaként járta végig. A kolostorban ugyanis szembetalálta magát egy olyan novícia mesternővel, aki ismét sok szenvedést okozott neki. Bernadett nem illett bele a lelki élet megszokott sémái egyikébe sem, nem csoda tehát, hogy mindenütt értetlenkedéssel találkozott. A mesternő és a főnöknő egyaránt attól félt, hogy Bernadettet kevélyé és beképzeltté teszik a jelenések. Ezért úgy gondolták, minden alkalmat meg kell ragadniuk, hogy megalázzák -- mintha Isten nem gondoskodott volna választottja alázatának gyarapításáról a belső megvilágosodások révén.

E belső, isteni világosságnál ismerte föl Bernadett az igazságot, mely teljesen áthatotta: az ember semmi, semmire nem képes, semmije nincs, ami ne Isten ajándéka volna és nem a kegyelem műve lenne az emberben. Ezért készséggel fogadott minden megalázást, s mindenben és minden mögött Isten akaratát látta. Figyelmeztetésként jegyezhetette föl magának: „Ha erősödik a vihar, emlékezni akarok Urunk szavára: „Ne félj, Én vagyok!” Ha elöljáróim vagy társaim megaláznak, nyomban hálát akarok adni érte az Úrnak, és szívesen veszem a bántó szót, hogy egy lépéssel közelebb kerülhessek Istenhez.”

Az egyik napon megmutatták neki annak a barlangnak a mását, „amely az ő mennyországa volt”, ahol a Hölgyet láthatta, „aki oly szép, hogy az ember szívesen meghalna, hogy ismét láthassa”. Egy nővértársa szent irigységgel figyelte. Bernadett hirtelen odafordult hozzá, és megkérdezte: Mit csinál az ember a söprűvel? -- Micsoda kérdés! Az ember fogja seprűt, és seper vele. -- És aztán? -- Aztán visszateszi a helyére. -- Hol van a helye? -- Hát az ajtó mögött, a sarokban! -- Látod, ez az én sorsom -- mondta az egykori látnok. -- A Szent

Szűz dolgozott velem, aztán a sarokba állított. Ott az én helyem, és boldog vagyok, ha ott maradhatok."

Bernadett a kolostorban is sokat betegeskedett. Ha nem volt ágyhoz kötve, akkor a betegszobában szolgálta testvéreit. A házi orvos -- higgadt, békés természete és jóságos lelkülete miatt -- a legjobb véleménnyel volt róla. Légszomja haláláig kísérte. Tüdővérzések és egyéb komplikációk léptek föl, s különösen nagy kínokat okozott jobb térdének gyulladása.

1879. április 16-án halt meg Nevers-ben. Utolsó szavai ezek voltak: „Szentséges Szűz Mária, Isten Anyja, imádkozz értem, szegény bűnösért!". A teste nem látott romlást, ma is épen őrzik. 1925-ben boldoggá, 1933-ban szentté avatták.

Magyarul is olvasható René Laurentin: Bernadett élete (ford. Sinkó Ferenc. Szent István Társulat, 1983) c. könyve, melyben teljes tárgyilagossággal állítja elénk a szerző a szent életének írásban dokumentált eseményeit.

Szeretettel ajánlom mindenki figyelmébe a Szent Bernadett életét bemutató filmet: Bernadett- Lourdes legendája, 1989. Rendezte: Jean Delannoy. Fellelhető, megtekinthető az interneten is.

Az Ecclesia kiadó terjesztésében jelent meg Klempa Sándor: Lourdes-i kilenced c. kiadványa 2017-ben. A kiadvány napról-napra részletesen írja le a Szűzanya és Bernadett találkozását.

† Urunk és Istenünk, alázatosak kedvelője, védelmezője és megdicsőítője, aki Szent Bernadettet megajándékozta a türelem és a szeretet csodálatos kegyelmével, kérünk, engedd, hogy az ő imádságára és példája szerint egyszerűségben járjuk a hit útjait, és szemlélhessünk téged a mennyek országában!

Április 19. – Szent Emma özvegy

Karintiai nemesi családból származott. Nemes hölgy, gróf Luidger özvegye, Meginverk, paderboni püspök húga. Férje és fiai halála után életét Istennek szentelte. Igen jámbor életet élt, tetemes birtokait a szegények ápolására, templomok építésére fordította. Az ausztriai Gurk és Admont női és férfi bencés kolostorait alapította. A Rajna mentén fekvő Stiplage birtokát a brémai templomnak adományozta, itt is temették el. A jobb keze, mint ereklye, a Werdeni klostrom ereklyéi közé került egy pergamen hártyára írt megjegyzéssel, hogy április 19-én költözött az örök dicsőségbe.

Április 20. – Szent Zita szűz

Isten oly kegyesen és atyailag gondoskodott üdvösségünkről, hogy minden kor, nem és állapot köréből számos példát mutat, melyből mindenki számára látható, hogy bármilyen viszonyok között eljuthat az ember végcéljához, az örök boldogságba, ha ezt őszintén és szilárdul akarja. Ezt tanúsítja a cselédek védőszentjének példája, Szent Zita szolgáló élete.

Montesagradi nevű helységben született Olaszországban 1212-ben. Apja Lambardus, anyja Bonisszima, szegény emberek voltak, akik kétézer munkával keresték kenyerüket. Istenfélő és becsületes emberek lévén mindenki becsülte és tisztelte őket. Zita már kisgyermek korában jó és jámbor volt, irtózott a bűnnek még az árnyékától is. 12 éves korában édesapja Lucca-ba vitte és a Fatinelli családhoz adta kisgyermek melletti szolgálatra. Zita megérezte szolgálatának fontosságát. Este a gyermekek szobájába ment és az alvó gyermekek ágya mellett értük imádkozott, hálát adott az Úrnak, oltalmába ajánlotta a gyermekeket. Reggel, mikor a gyermekek ébredtek, keresztet vetett a homlokukra, felöltöztette őket és velük együtt imádkozott. Reggeli után Fatinelliné a templomba küldte Zitát, a szentmise után azonnal munkához látott. Mindennap így tett. Jámborsága, erkölcsös viselkedése, udvariassága, szorgalma, éber hűsége miatt az úri család annyira megkedvelte, hogy mindarra megtanította, amire életében szüksége lehetett. Zita a munkáját nagy szeretettel végezte, szabad idejében önmaga számára dolgozott, sosem henyélt. Munka közben is mindig azon volt, hogy lelke Istennel egyesüljön, minden dolga előtt kérte Istent: „Uram Jézus segíts meg!” és munka után köszönetet mondott: „Hála Istennek!” Minden munkája közben az Úr Jézus munkáira és szenvedéseire gondolt, munkáját úgy végezte, mintha Jézus figyelné. A keresztény szolgálok négy fő tulajdonságával rendelkezett: az isteni félelem, az engedelmisség, a hűség és a szorgalom. Az isteni félelemben naponta imádkozott, elmélkedett, gyakran gyónt és áldozott, Isten igéjét figyelmesen hallgatta. Engedelmissége által előjáróit Isten helyetteseinek tekintette. Hűsége kapcsán soha egyetlen szalmaszálat sem mert eltulajdonítani. Szorgalmát példázza, hogy 48 évig állt a Fatinelli család szolgálatában, vagy a maga dolgát

végezte, vagy másoknak segített, vagy valami hitbéli könyvet olvasott félrevonulva és elmélkedett. A szegények, árvák és özvegyek iránt részvétet érzett, saját ételme egy részét mindig megtakarította, az éhezők táplálására fordította. Csekély jövedelméből a szegényeket támogatta, ócska ruháit megjavította és a szegényeknek adta. őt, mindig igyekezett valamit félre tenni, amivel a szegényeket megajándékozhatta. Szelíd volt, soha nem zavarhatták meg lelki nyugalomát, azok sem, kik durva szavakkal, illették vagy rágalmazták, hamisan vádolták. 40 éves szolgálati idején túl, idős korában a család már nem cselédnek tekintette, hanem házi barátnénak, gyermekeik őrangyalának.

Aggkorában a szentségek föl vételével készült halálára, 1172. április 27-én szólította magához az Úr. A város egész népe kívánságára a templomban testét föl ravatalozták. Éjjel- nappal tódult a nép hozzá, mindenki egy-egy darabot tépett a ruhájából emlékül, emiatt többször át kellett öltöztetni. Később teste az egyházi hatóság rendeletére kőkoporsóba került, a Lucca-i templomban helyezték örök nyugalomra. X. Leó pápa engedte meg tiszteletét, mert koporsójánál több csoda is történt. Emlékére templomokat és kápolnákat építettek. 1696-ban XII. Ince pápa a szolgálóleányok védőszentjévé avatta.

† Úr Isten! Ki Szent Zitát alázatossága miatt megdicsőítetted, add kérünk esedezésére, hogy a szegényeket oly gyöngéd szeretettel szeretvén, állapotunkkal ép úgy megelégedvén, mint Szent Zita, halálunkban Jézus és Mária legyen velünk, és vezéreljen hozzád, ki élsz és uralkodol mindörökké. Ámen.

Április 21. – Szent Anzelm püspök, egyházdoktor, canterbury érsek

Szent Anselm egyháztanító élő hite és szívtisztasága által megnyerte Istentől azon kegyelmet, melynél fogva a Szentírásban kijelentett mély titkokat csodálatos elmeélel népszerűen értelmezte. Az önmehtagadást annyira sajátjává tette, hogy nem is érezte az ételek ízét. Kötelességei teljesítésében semmi sem gátolhatta őt, a szegények iránti szeretete annyira kiapadhatatlan volt, hogy inkább másoknak, mint magának látszott élni. Isten törvénye fölött szüntelen elmélkedett, különösen Üdvözítőnk szenvedése és halála fölötti elmélkedésbe mélyedt el. A Boldogságos Szűz Anyát is gyöngéden tisztelte. A legcsekélyebb vétectől is irtózott. Nagy mértékben sajátja volt minden erény, mert csak kiváló szent életű férfi beszélhet és írhat így, mint Szent Anselm.

A 11. század vége felé, amikor Szent Anselm élt, két nagy jelentőségű mozgalom keletkezett, egyik a másik eredményeként. Az egyik a durva erőszak fölött diadalmaskodó Krisztus anyaszentegyházának, vagy a szellemi elvek fölszabadítása az erőszak befolyása alól. A másik az emberi gondolat kibontakoztatása a vadság bilincseiből. E kettős mozgalom főként két férfi nevéhez köthető, akik őszinte barátságban álltak egymással: VII. Gergely pápa és Szent Anselm, canterbury érsek.

Anselm Gondulf és Ermengard főrangú szülők gyermeke, 1033-ban született Aosta városában Piemontban. Szívét istenfélő anyja formálta, neves tanítók által tökéletesedett a tudományokban. 15 éves korában papi pályára akart lépni, amit apja nem engedett. Anselm elhatározása sem volt tartós, anyja halála után elhanyagolta áhítatossági gyakorlatait, szenvedélyeit nem fékezte, a tudományok iránti érdeklődése is megszűnt. Apja egyre jobban neheztelt rá, kegyetlenül bánt vele, bár Anselm mindent elkövetett, hogy kiengesztelje. Sikertelen kísérletei után eltávozott az apai házból, Burgundba költözött, és ismét a tudományok felé fordult. Három év múlva a bekki klostrom perjelét, Lanfrank-ot hallgatta nagy figyelemmel, aki Európa szerte elismert volt. Apja halála után Lanfrank tanácsára a bekki klostromban Szent Benedek rendjébe lépett 1060-ban 27 évesen. 1063-ban a bekki klostrom első perjelévé választották, 1073-ban a

klastrom apátja lett. Alaposan ismerte az emberi szívet és az azt ingerlő szenvedélyeket, a lelkek vezetésében utánozhatatlan volt. A tudományok ismeretének nagy hasznát vette előljárói munkája során.

Mivel az apátságnak Angolországban is voltak birtokai, gyakran kellett oda utaznia. Barátsága Lanfrankkal, aki akkor canterbury érsek volt, ekkor mélyült el. 1087-ben Angolország királya rőt Vilmos az egyházi javakon égbekiáltó igazságtalanságokat követett el. A megürült püspökségek javait birtokolta, nem engedett új püspökválasztást. Amikor Lanfrank meghalt, a canterbury érsekséget 5 évig hagyta üresen, javait elfoglalta. Súlyosan megbetegedve, a sír szélén megfogadta, ha nem hal meg, eddigi igazságtalanságait jóvá teszi. Szent Anselmet tette meg canterbury érsekké, aki nem akarta ezt a tisztséget elfogadni, azonban Vilmos király 1093. május 6-án kezébe nyomta a püspökbotot, a templomba vitték és érseki székébe beiktatták.

Amint Vilmos király fölépült betegségéből, semmit sem akart tudni ígéretéről. Öccsének, Róbert hercegnek birtokait el akarta rabolni, alattvalóira nagy adót vetett ki, az egyházi javakat bitorolta. Szent Anselm ellenszegült a fizetésnek és egyéb bitorlásainak. A király II. Orbán pápához küldött követet, hogy székéből és hivatalából Anselmet menesztesse. A pápa Vilmos király követelését elutasította. Anselm álruhában két szerzetesével zárandoknak öltözve titokban hagyta el Angolországot és Rómába ment. Orbán pápa Anselmet nagy örömmel fogadta, palotájában szállásolta el, azonban érseki méltóságáról lemondani nem engedte. Közben erélyes levelet írt Vilmos királynak értesülvén az Angolországban történő kizsákmányolásról. Tájékoztatta a királyt, ha nem vet véget viselkedésének, kiközösíti az egyházból a 1099-es római zsinaton.

Vilmos királyt halála után I. Henrik követte a trónon, aki Anselmet tisztségébe visaazhívta Angolországba. A nép számára ez örömnép volt. Azonban a látszólag helyreállt béke csak vágyálmom maradt. A király ugyanis kötelezte Anselmet, hogy kérje tőle újra a püspöki székébe való visszahelyezését és hódoljon neki. Anselm ezt a zsinatra hivatkozva visszautasította, ami miatt Henrik király a pápához fordult.

Azonban Róbert, normandiai herceg, visszatérve a szent földről, ahol a kereszt jogaiért küzdött, nem túrhette, hogy rőt Vilmos Henriket rendelte utódjának, ezért jogának érvényesítése végett, erős hadsereggel Portsmuthban kikötött, ahol több angol nemes is csatlakozott hozzá. Henrik király, hogy veszélyben forgott koronája, Szent Anselmnek szentül megfogadta, hogy ha segít rajta, nem avatkozik a régió ügyeibe, minden tanácsát követi, az apostoli szent szék jogait tiszteletben tartja. Szent Anselm ezért mindent megtett, hogy a polgárháborút elkerülje, a lázadást lecsillapítsa, a koronarablót az egyházból való

kiközösítéssel fenyegette. Kibékítette Róbert herceget Henrik királlyal, majd Angolországból távozott.

Amint a veszély eltűnt, Henrik király semmit sem akart tudni adott szaváról. Szent Anselm sem tágított jogaitól, a király által kinevezett püspököktől megtagadta a fölszentelést. 1102-ben nemzeti zsinatot tartott a vestmünsteri Szent Péter templomban a visszaélések megszüntetésére és az egyházi fegyelem helyreállítására. Az érsek megegyezett a királlyal, hogy az ügy eldöntését a pápára bízzák. A pápa rendkívül tapintatosan vezette a tárgyalásokat, melynek eredményeként 1106-ban a bekki klostromban megkötötték a békét, amelyet a pápa is megerősített. Szent Anselm nyugodtan tért vissza érseki székére és kormányozta egyházmegyéjét.

Hat hónappal halála előtt mindennap a templomba vitette magát, ahol szentmiseáldozaton jelenhetett meg. 1109. április 21-én, 76 éves korában elnyugodott az Úrban. A Canterbury székesegyházban temették el, sírjánál számos csoda történt. XI. Kelemen pápa 1720-ban Szent Anselmet az egyháztanítók sorába jegyezte be.

† Úr Isten! az idő és örökkévalóság szerzője és intézője! add, kérünk, Szent Anselm hitvallód és egyháztanító esedezései és érdemei miatt anyaszentegyháznak és tagjainak kegyelmedet, hogy e földön híven szolgálván Neked, annál biztosabban törekedhessenek az örökké tartó javak után, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Április 22. – Szent Szótér és Kájusz püspök vértanúk

Szent Szótér Szent Anicét pápát követte a pápák sorában, 168-ban választották római püspökké. Kompánia Fundi nevű városából származott, apja Konkordius volt.

A szomorúak részvételtjes vigasztalója, a szegények és a Krisztusért szenvedők gyöngéd szeretettel ápoló atyja, bőkezű jótévője volt. A távollevő egyházaknak is gyakran küldött segítséget, különösen istápolta a korinthetai egyházat. Éber gondoskodással ügyelt a katolikus hit tisztaságára, erélyesen lépett fel a montanisták tévtanai ellen. 9 évig kormányozta az egyházat, a keresztényüldözések kapcsán vált vértanúvá. Testét Szent Kalliszt temetőjében Szent Péter sírja mellé helyezték el.

Szent Kájusz Dalmáciából Dioklecián császár családjából származott. 283-ban vált az egyház vezető püspökévé. Két év múlva, amikor iszonyú keresztényüldözés kezdődött, Kájusz pápa sírboltba rejtőzött. Nem a haláltól való félelem miatt, hanem hogy a keresztényeket ebben a vészterhes időszakban vigasztalja, bátorítsa és szent hitük bátor megvallására lelkesítse. Szent Kájusz alakította ki az egyházban a kisebb egyházi rendeket és elrendelte, hogy ezek nélkül senki magasabb rendbe ne léphessen. A szerpapok pontos kompetenciáit, feladatait is ő határozta meg. Amikor rejtőzködését felfedezték, Gabinius öccsével együtt Dioklecián parancsára kivégezték. 296-ban Szent Kalliszt sírboltjába temették el.

† Irgalmas Úr Isten! adj, kérünk, Szent Szótér és Szent Kájusz pápák, dicső vértanúid esedezése és érdemei miatt, mindnyájunknak oly élő hitet, oly jámbor és szent érzelmeket, minőkkel Szent Szótér és Kájusz vértanúk tündököltek, hogy szintoly jámborul élvén, oly megnyugvással szenvedvén, oly áhítatosan esdekelvén hozzád, mint ők, egykor az általok elnyert örök dicsőségbe eljuthassunk, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Április 23. – Szent Adalbert püspök, vértanú

Magyarország és az Esztergomi érsekség egyik védőszentje

Az isteni gondviselés atyai intézkedése szerint Magyarországra jött apostoli férfiak, kik őseinket a keresztény religió elfogadására bírták, egyike és legjelesebbike volt Szent Adalbert, vagy Béla vértanú, prágai püspök.

Szent Béla 956-ban Csehországban, előkelő családban született Woytich néven (jelentése: a hadseregek segítsége). Apja Szlavik, libiczei gróf volt, gyermekét a családi vérvonal és név fenntartására szánta. Isten egészen másképp döntött, a kisgyermek Bélát egy életet veszélyeztető betegséggel látogatta meg. A szülők a “Betegek gyógyítójához”, a boldogságos Szűz Máriához folyamodva megfogadták, ha Mária közbenjárására gyermekük meggyógyul, fölajánlják őt Isten szolgálatára. Imádságuk meghallgattatott, fiuk tökéletesen meggyógyult. Amikor serdülő korú lett, átadták őt Adalbert magdeburgi érseknek a papi pályára képeztetése végett. Adalbert a fiú mellé válogatott tanítókat szerzett, a tudományokban és a keresztény tökéletességben kapott Béla tökéletes nevelést. Az ifjú Béla a bérmálás szentségével vette fel az Adalbert, vagy Béla nevet. Tökéletesen megfelelt az érsek várakozásának, a tudományokban és a keresztény tökéletességben gyorsan haladt, ideje nagy részét a tanulás mellett az imádságra fordította. Ha észrevétlenül elosonhatott, a betegeket és szegényeket kereste fel és alamizsnával örvendeztette meg.

Szent Béla 981-ben tért vissza Csehországba, 983-ban Ditmár prágai püspök szentelte áldozárrá. Ditmár püspök halála után a nép és a papság egyhangúlag Bélát óhajtotta főpásztorának, a magdeburgi érsek 983. június 29-én püspökké szentelte. Mikor hivatalába beiktatták, vagyonát 4 részre osztotta föl. Az egyik részt egyháza fenntartására fordította, a másikat káptalana élelmezésére, a harmadikat a szegények ápolására, magának csak a negyedik részt tartotta meg. Ebből az utolsó negyed rész vagyonból is naponta 12 koldust vendéglelt meg a 12 apostol emlékére, ünnepeken pedig sokkal több szegénynek adott enni. Szobájában volt ágy, de nem ezen aludt, hanem vezeklő köntösben a padlón, testét hosszú virrasztás és szigorú böjt által sanyargatta, csaknem naponta hirdette Isten ígését, a betegeket és rabokat szorgalmasan látogatta.

A prágai püspökmegye ekkortájt volt a legsiralmasabb vallási- erkölcsi állapotban. A lakosság egy része a legeszeveszettebb pogány babona sötétségében tévelygett, másik része kereszténynek mondta ugyan magát, de hitét a leggyalázatosabb vétségekkel fertőzte meg. Béla legnagyobb odaadásával sem boldogult a helyzettel, Rómába ment, hogy XV. János pápa segítségét kérje, valamint lemondjon tisztségéről. Amíg a pápa a megoldáson gondolkodott, Béla a montekasszinói híres bencés klostromban időzött, oda szerzetesnek felvettete magát. A pápa komolyan megfontolva Béla ügyét, a püspökségébe való visszatérését szorgalmazta. Béla visszaútján Magyarország határára érve követeket küldött Géza magyar fejedelemhez, mert úgy tudta, hogy Géza békekedvelő, és a keresztények iránt jó hajlamú, vendégszerető uralkodó. A kedves fogadtatás nem maradt el. Géza fejedelem és keresztény felesége, Sarolta, 14 évvel korábban jelenést látott, amely megmutatta, hogy eljő az a férfi, aki meg fogja őt és fiát, Vajkot keresztelni. A fejedelem elébe ment Béla püspöknek, nagy tisztelettel és örömmel fogadta, 994-ben általa megkeresztelkedett, valamint fiát is megkereszteltette Esztergomban. Fia a kereszttségben az István nevet kapta, mert Saroltának korábban Szent István vértanú jelent meg, megjövendőlvén ezen fia születését. Ezután még egy ideig hirdette Béla Isten igéjét a magyaroknak, több fő- és alsóbb rendű nemest keresztelt meg, majd visszatért Csehországba.

A csehek, értesülve Béla visszatéréséről Csehországba, örömmeljelölközattokkal fogadták, megígérve, hogy mindenben tanításaihoz és útmutatásaihoz fogják magukat igazítani. Azonban ezekről az ígéretekéről nagyon hamar elfelejtkeztek, mihelyt a főpásztor a rendet, fegyelmet és a keresztényekhez illő életet sürgette. A sikertelenség miatt újra Rómába ment XV. János pápa utódjához, V. Gergely pápához, hogy hivataláról lemondjon. A pápa ezt nem engedélyezte, visszaküldte őt tisztségébe Prágába. Visszatértén a csehek egészen fölbőszültek, több rokonát meggyilkolták, kastélyaikat felégették, birtokaikat elkobozták. Béla Lengyelországba ment, és barátjához, Boleszló herceghez fordult, a lengyel fejedelem fiához, aki követeket küldött Prágába. Prágában a csehek kijelentették, nem fogadják el Bélát püspöküknek, mert bizonynal a rokonai halálát fogja megtorolni, ill. a csehek bűnösök és nem férnek össze ilyen szent élet élő emberrel, mint Béla püspök.

Ekkor engedte meg a pápa, hogy Béla a püspöki székéről lemondjon. Béla pedig a pápa engedélye nyomán a pogányok megtérítésével kezdett foglalkozni. Elsőként Lengyelországban, majd Poroszországban sikerült a pogányok körében a kereszténységet elterjeszteni. Amikor egy parányi szigetre ment az evangélium világosságát meggyújtani, a pogányok egyike evezőlapáttal verte fejbe, miközben a zsolozsmát mondta, úgy, hogy félholtan rogyott a földre. Mikor

magához tért, hálát adott Istennek, hogy méltónak találtatott Jézus szent nevéért gyalázatot és tetteles bántalmakat szenvedni. Amikor egy csapat pogány elfogta, megkötözte, Szent Béla Istennek alámlotta föl életét, könyörgött ellenségeiért, útitársait pedig hitükben erősítette. “ Atyámfia! annak hatalma, kiért szenvedünk, nagyobb minden egyéb hatalomnál; nagyságával senki sem mérkőzhetik, jósága hasonlíthatatlan.” Erre a szóra egy Siggo nevű pogány pap lándzsájával átszegezte őt, mondván: “Örülj hát, hiszen most teljesül óhajtasod, melynél fogva Jézusért kívántál meghalni.” A dühtől tajtékzó pogány pap után még hatan dőftek testébe lándzsát, amelynek következtében 997. április 23-án kivívta a vértanúi babért. A pogányok a fejét levágták, karóra szúrták, útitársait, Benedeket és Gaudenziust pedig fogolyként magukkal vitték. Bolesló lengyel herceg drága pénzen váltotta ki testét és a tremenzói apátság templomában helyezte el, egy év múlva a gneseni székesegyházban nyilvános tiszteletre kivetette. Isten pedig földi maradványait számos csodával dicsőítette.

Poroszországban a “poroszok apostolaként” tisztelik, Lengyelországban a lengyelek védszentjei közé sorolják, Magyarországon, mivel ő keresztelte Géza fejedelmet és Szent István apostoli királyunkat, az ország védőszentjei között tiszteljük. Az esztergomi érseki megye védőszentje is. Ereklýje az esztergomi főegyházban van elhelyezve.

† Örök mindenható Úr Isten! ki Szent Béla püspök vértanúd által őseinket a keresztény katolikus religió ismeretére vezérelted: add, kérünk, esedezései és érdemei miatt, hogy szent hitünk ajándékát híven őrizzük, és annak törvényei szerint élvén, azt mindenütt nyíltan megvallván, az örök boldog hazába eljuthassunk, a mi Urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.

Április 24. – Sigmaringeni Szent Fidél vértanú

1577-ben a sigmaringeni hercegségben Sigmaringen városában látta meg a napvilágot. Apja Roy János, anyja Rosenberger Genovéva, a fiú keresztapja Lorch Márk. A keresztapa után kapta a keresztségben a Márk nevet. Freiburgban végezte felsőbb iskoláit, ahol rövid idő alatt minden tudományban jártasságot szerzett. Amikor életpályát választott, Isten segítségét kérte, majd a jogtudományt választotta, mivel azt hitte, ebben tudja legjobban kamatoztatni tudományát embertársai javára. Miközben a legalaposabb jogtudományi ismereteket szerezte, Istent szüntelen szemei előtt tartotta, ártatlanságát gondosan őrizte, szigorúan élt, ruhája alatt vezeklő köntöst viselt, bort sohasem ivott.

A jogtudományok végeztével 1603-ban hazájába tért vissza. Ekkor több németországi ifjú szövetkezett, hogy Európa nevezetesebb városait meglátogassa és vezetőjüknek Márkot tartották alkalmasnak. Márk ismerte az utazás veszélyeit, figyelmeztette az ifjakat, hogy buzgón kérjék Istent, miszerint angyala által szerencsésen vezérelje őket útjukon, óvja meg őket minden bajtól, bűntől. Velük együtt ment a templomba és szentmisét hallgatott. 1604-ben hat évre indultak útnak. Bejárták egész Franciaországot, Spanyolország több tartományát, Olaszországot, Németországot, és minden városban, hol tudományukat bővíthették, hosszabb időt töltöttek. Márk igyekezett a fiatal nemesekben a keresztény hitet erősíteni, önmaga minden sátoros ünnepen meggyónt és áldozott, minden városban meglátogatta a templomokat, kórházakat, segítette a szegényeket, sőt gyakran saját ruhájával fedte el meztelenségüket. Tudományos tekintetben is sikerrel kalauzolta az ifjakat. A jelesebb egyetemek kruzusaira és vizsgáira járt, a kor leghíresebb tudósai kötöttek vele barátságot. Egész útja alatt szigorúan megtartotta napirendjét, 7 órát aludt, szentmisét hallgatott, a Boldogságos Szűz zsolozsmáját mondta, tiszteletére skapulárét (a szerzetesi ruha felett a kézi munka alkalmával viselendő öltönydarab, alakja nincs meghatározva, valószínűleg fedte a vállakat és elől-hátul lelógott, amiért a nevét is nyerte) hordott. A böjtöt mindenütt

megtartotta, böjtben az inge alatt szőrövet viselt. 1610-ben a hazájába visszatérve rendbeszedte ügyeit, letette a jogtudori szigorlatokat és elnyerte a jogtudori borostyánt. 1611-ben ügyvéddé lett, a religiót és igazságot tűzte ki vezérelvül önmagának. Legnagyobb örömmel a szegények ügyét védte, ezért általánosan a szegények ügyvédjének nevezték. Azonban néhány általa nem befolyásolható igazságtalanság megutáltatta vele az ügyvédi pályát. Buzgón kérte Istent fölvilágosításért, majd 1611-ben a kapucinus szerzetesek rendjébe lépett, Fidelis szerzetesnevet kapott, 1612-ben áldozárrá szenteltetett. Birtokát és könyvtárát a püspöki papnevelőnek ajándékozta, minden egyéb vagyonát a szegények között kiosztotta.

Mihelyt Fidél a szerzetesi fogadalmat letette, elvégezte a hittudományi tanulmányait Franfelden, hitszónok és gyóntató atya lett, e kettős hivatalát páratlan buzgalommal végezte. Feldkirchben és környékén számos eretneket térített meg és több csodát művelt. Apostoli működésének híre Rómába is eljutott, Búndtenbe küldték, hogy hittérítő tevékenységét ott végezze, ahol Kálvin tévtanai elharapóztak. Itt is sikerrel járt. A szülők kézenfogva vezették gyermekeiket hozzá, szentbeszédei akaratlanul elvarázsolták hallgatóit és az igazság elfogadására bírták őket. A nagyhét közeledtével kolostorába visszatérve megtudta, hogy távolléte alatt ellene különféle fondorlatok intézettek. Kálvin fölbőszült követőit a pártjuknak csökkenése miatt teljes forrongásban találta. Emiatt a halálra is fölkészülve 1622. április 24-én egyik útitársának meggyónt, bemutatta Istennek a szentmise áldozatot és a grüschli plébánián katonák előtt prédikált, majd Sevisbe ment, mert a föllázított parasztok megüzenték neki, csak akkor hallgatják meg, ha Servisbe megy.

Servisben Szent Fidél Szent Pál apostol szavai fölött szónokolt: “Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség”. A templomban hatalmas keveredés, láрма és fegyvercsörgés támadt, Szent Fidélre lőttek, a golyó azonban nem találta el. Fidél az oltárra borulva Istentől kegyelmet és segítséget kért a szent nevéérti halálban való kitartásra. 20 fölfegyverkezett paraszt támadta meg, káromlás és gúnyolódás közepette halállal fenyegették, ha nem tagadja meg hitét. Szent Fidél hangosan kérte Isetent irgalomért gyilkosai számára. Erre a bős parasztok folyvást vágták és szúrták, egyikük puskaaggal zúzta szét koponyája bal oldalát. Mellén 20 szúrásnál több látszott, bal bordái mind eltörtek, egész testét sebek borították. A halálakor jelen volt egy Kálvint követő pap, aki a szörnyűség láttán megtért a katolikus anyaszentegyházba. Másnap Fidél testét eltemette. Teste október 18-án szállítatott a feldkirchi kapucinus kolostorba, máig is ott tisztelik. Fejét és bal lábát a churi székesegyházban őrzik. Mivel Isten az ereklyéit sok csodával dicsőítette, XIII. Benedek pápa 1729-ben boldoggá, XIV. Benedek pápa pedig 1746-ban szentté avatta.

† Anyaszentegyházunk isteni szerzője, Jézus Krisztus! védd és oltalmazd Szent Fidél vértanúd esedezése miatt az Általad alapított anyaszentegyházat, s világosítsd föl a tőle elpártoltak elméjét, hogy tévelyeiket megismervén, visszatérjenek az igazsághoz, minket pedig vezérelj a gonosz világ csábításaitól sértetlenül az örök hazába, hol az Atyával és Szentlélekkel élsz és uralkodol. Ámen.